



Arrest

nr. 65 296 van 29 juli 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 18 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

(Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DEN BELEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 12 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.2. Op 19 oktober 2009 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Bij beslissing van 26 juli 2010 wordt de aanvraag op grond van artikel 9*ter* ontvankelijk verklaard.

1.3. Op 18 november 2010 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid tot de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.10.2009 werd ingediend door :

Z., A. (R.R.: ...)

nationaliteit: Servië en Montenegro

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 12.10.2009 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009. Het element dat wordt aangehaald in de ontvankelijkheid, met name artikel 8 EVRM, wordt dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheid en heeft tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag. Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8A van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet de lokale verankering voldoende bewezen worden geacht. Betrokkene legt echter geen enkel bewijs met betrekking tot zijn integratie voor, waardoor hij zich niet kan beroepen op dit criterium.

Het feit dat verzoeker alhier gedurende langer dan 11 jaar op het Belgisch grondgebied zou vertoeven, zijn lokale verankering in België zou hebben aangetoond en hij de Nederlandse taal zou spreken, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Er werden immers geen stavingsstukken aan het dossier toegevoegd, zodoende bovenstaande argumenten als onvoldoende bewezen worden geacht.

De advocaat van verzoeker haalt eveneens aan dat betrokkene wenst geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situaties, vermits hij een adequate begeleiding en behandeling nodig heeft en aangezien zijn familieleden tevens in België verblijven en hij strikt afhankelijk zou zijn van de hulp en begeleiding van deze familieleden.

Wat betreft het aangehaalde element die betrekking heeft op de medische toestand van betrokkene, meer bepaald het gegeven dat hij tot een kwetsbare groep behoort, de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buitende de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.1006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Tot slot toont betrokkene noch aan dat hij familieleden in België zou hebben, noch waarom dit een grond tot verblijfsregularisatie zou uitmaken. Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd

toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend dd. 12.04.1999, werd afgesloten op 25.04.2002 met de beslissing 'niet erkend' door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 29.04.2002. De duur van de procedure – namelijk meer dan drie jaar – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (E.V.R.M.), artikel 10 van het EG Verdrag van 25 maart 1957, *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Vooreerst merkt de Raad op dat de verzoekende partij op geen enkele concrete wijze uiteenzet op welke wijze de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM of artikel 10 van het EG-Verdrag zou schenden. Deze middelonderdelen zijn dan ook niet ontvankelijk.

2.3. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoekende partij in wezen de schending opwerpt van de materiële motiveringsplicht, samengelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dienaangaande moet erop worden gewezen dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. In de bestreden beslissing wordt expliciet het volgende gesteld: *“Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.”* Verzoeker verzet zich hier niet tegen.

Desbetreffend moet nog worden gewezen op het volgende : de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen ervan al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.5.1. In de bestreden beslissing wordt verder geoordeeld dat de verzoekende partij niet voldoet aan het criterium 2.8A omdat geen enkel bewijs voorligt met betrekking tot zijn integratie. Het komt de verzoekende partij dus toe aan te tonen dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze tot dat oordeel is gekomen, dan wel dat zij zich heeft gesteund op een niet-correcte feitenvinding.

2.5.2. De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij verwacht van een mindervalide persoon dat zij zich zou integreren zonder daarbij rekening te houden met haar fysieke en psychische

beperkingen. De lokale verankering, geschetst in de instructie laat diverse opties open om de integratie aan te tonen, zoals sociale banden in België, schoolloopbaan en inburgering van de kinderen, kennis van één van de landstalen of alfabetiseringscursussen in één van de drie landstalen gevolgd hebben, werkverleden in België en werkbereidheid, het perspectief om een beroepsactiviteit te kunnen uitoefenen en/of de mogelijkheid om in het eigen levensonderhoud te voorzien ... In de instructie is duidelijk bepaald dat de minister of zijn gemachtigde zich niet zal laten leiden door één factor bij het onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België, maar dat hij het geheel van de feitelijke elementen samen moet beoordelen. De verzoekende partij heeft geen leefloon toegekend gekregen, en kan zich dientengevolge niet laten inschrijven in één of andere schoolinstelling omdat hij over geen enkele inkomstenbron beschikt. Bovendien is zij invalide en kan zij geen arbeid verrichten, wat wordt bevestigd door Dr. Prof. D. V.G., die verklaart dat zij voor meer dan 66 % arbeidsongeschikt is. Zij poogt nu Nederlandse les te volgen bij mevr. W.I., die dienaangaande het volgende stelt : "Ik tracht Nederlandse woordenschat bij te brengen en eenvoudige zinnen voor dagelijkse gesprekken. Gezien zijn 80 percent handicap vermoed ik dat hij het echt niet zal leren." De verzoekende partij heeft, zo stelt zij, vanzelfsprekend sociale banden met België, aangezien zij hier al langer dan 11 jaar verblijft. Ondanks haar invaliditeit levert zij toch inspanningen om de Nederlandse taal te leren. Zij beschikt overigens over een statuut van een persoon met een handicap, een bankrekeningnummer bij een kredietinstelling, een parkeerkaart voor mensen met een handicap, facturen inzake nutsvoorzieningen, enz.

2.5.3. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing dat stelt: "Betrokkene legt echter geen enkel bewijs met betrekking tot zijn integratie voor", in het geheel niet betwist, noch het gestelde in de bestreden beslissing dat "het feit dat verzoeker alhier gedurende langer dan 11 jaar op het Belgisch grondgebied zou vertoeven, zijn lokale verankering in België zou hebben aangetoond en hij de Nederlandse taal zou spreken, (...) niets af(doet) aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009. Er werden immers geen stavingsstukken aan het dossier toegevoegd".

Nochtans rust de bewijslast van diegene die een aanvraag indient, zoals *in casu* de aanvraag om verblijfsmachtiging, op de aanvrager zelf. De verzoekende partij toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is dat ook van een mindervalide persoon zoals zij zelf, wordt verwacht dat enige indicatie wordt bijgebracht omtrent haar duurzame lokale verankering. Thans kan niet anders worden vastgesteld, samen met de verwerende partij, dat hierover geen enkel stavingsstuk voorligt, terwijl precies het aantonen van die verankering een voorwaarde is opdat regularisatie zou kunnen worden verleend.

2.5.4. Waar de verzoekende partij doet gelden dat zij wordt gedwongen om elementen naar voor te brengen terwijl hij daar menselijkerwijze gezien niet toe in staat is gezien zijn ernstige handicap, kan zij evenmin worden bijgetreden : zij wijst er immers in haar middel zelf op dat het leveren van het bewijs van lokale verankering diverse opties openlaat en dat de instructie bepaalt dat de verwerende partij zich niet zal laten leiden door één factor bij het onderzoek ernaar. Indien echter, zoals *in casu*, geen enkel element voorligt, kan de verwerende partij bezwaarlijk worden verweten dat zij niet meer doet dan dat te constateren. Dat de verzoekende partij erop wijst dat zij beschikt over het statuut van persoon met een handicap, een bankrekeningnummer, een parkeerkaart voor mensen met een handicap en facturen inzake nutsvoorzieningen moet betalen, toont misschien wel haar verblijf en statuut in België aan, maar niet haar duurzame lokale verankering. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk te noemen dat de verwerende partij heeft geconcludeerd dat geen enkel bewijs voorligt met betrekking tot het voldaan zijn aan de bewijslast inzake de integratie en verankering van de verzoekende partij. Gelet op het niet bijgebracht zijn van stavingstukken, terwijl de verzoekende partij, bij het indienen van haar aanvraag, in de mogelijkheid werd gesteld om alle nuttige elementen naar voor te brengen ter ondersteuning van haar aanspraken, is een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin aangetoond. Het is immers verre van vaststaand dat zij precies omwille van haar medische toestand niet in staat zou zijn, noch anderen ermee kon belasten de nodige stukken te vergaren. Waar de verzoekende partij overigens bij haar verzoekschrift stukken voegt die dateren van na de bestreden beslissing – zoals het stuk van mevrouw W.I. met betrekking tot de Nederlandse les die zij geeft aan de verzoekende partij- of die niet ter kennis werden gebracht van de verwerende partij vooraleer die overging tot het nemen van de bestreden beslissing, dient erop gewezen dat het verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met of niet te hebben gemotiveerd aangaande deze stukken, nu zij hiervan niet op de hoogte werd gesteld. Ze kunnen de Raad er dan ook niet toe brengen de bestreden beslissing onwettig te bevinden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn

beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens worden voorgelegd na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395) en op die manier zelf de gegrondheid van de aanvraag te gaan beoordelen. Immers kan de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94)..

2.5.5. Dat de verwerende partij bij het beoordelen van de aanvraag geen rekening heeft gehouden met het feit dat ze werd ingediend door een persoon met een ernstige handicap, blijkt overigens op geen enkele wijze uit de bestreden beslissing: meer nog, zij ontkent de medische aandoening niet en wijst op de unieke procedure zoals voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, voor personen met een medische aandoening en de mogelijkheid voor de verzoekende partij om een aanvraag op grond van deze bepaling in te dienen. Terzake kan er overigens op worden gewezen dat de verzoekende partij dat ook daadwerkelijk heeft gedaan en dat haar aanvraag ontvankelijk werd verklaard, zodat zij ervan verzekerd is dat haar graad van invaliditeit zal worden beoordeeld in het kader van deze procedure.

2.6. De verzoekende partij maakt de schending van de door haar opgeworpen beginselen en wetbepalingen niet aannemelijk, noch dat het bestuur op kennelijk onredelijke wijze zou beslist hebben tot de ongegrondheid van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het enig middel is, in zoverre het ontvankelijk is, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS